

BUCSUHANGOK

I.

Még alig, hogy hazajöttem,
Isten hozzád szülőföldem!
Szívemről a nagyvilági
Sok fagyos kép el se széledt:
Melengető szárnyad alól
Már is elúz, hajt az élet.

Kiskoromban elhagytalak,
Mint völgyét a hűtlen patak;
Itt maradnék most örömem,
Itt maradnék érett ésszel:
Ostoromat száz királyi
Pálcáért se cserélném el.

Távol kell már tőled élnem...
De maradt egy szép reményem:
Isten hozzád édes falum!
Hazajövök majd meghalni.
Húlt poromat a te hantod
Fogja lágyan betakarni.

II.

Integettek, hívogattok,
Ti susogó cserfalombok!
Mindhiába! mindhiába!
Mennem kell a nagyvilágba

Hogyha vándor téved erre:
Jussak majd az eszetekbe!
Ő is, mint én, olyan fáradt...
Hintsetek rá hűvös árnyat!

III.

Jertek, szülőföldem dalos madarai!
Jól esik szívemnek, hogy így elkísértetek;
A sötét valóból ábrándokba ringat
Édes csacsogástok, méla csicsergésetek.

Szálljatok előttem ringva, énekelve:
A keserű búcsút édesebbnek érzem!
Szórjátok utamat tele dalvirággal:
Hadd mosolyogjon rám minden kicsi porszem!

Zengjete!... zengjete!... ily gyönyörű dalt én
Más vidéken sehol, de sehol se hallok:
Altatót is csak ti mondjátok felettem,
Majd ha rám borulnak a temető hantok.

IV.

Itt vagyok a keresztfánál...
Rám tekint az isten-ember,
Rám tekint szent fájdalommal
S lelkem zokog, mint a tenger.

Jobb lesz neked visszatérni!
Bennem egy hang ezt susogja.
Bús sejtelmek árnya lep meg,
Csalogat a falu tornya.

De az élet, a nagy élet
Rám parancsol szigorúan,
És megyek, mint az elítélt,
Bánatosan, szomorúan.

V.

Elmaradt az édes otthon,
A mosolygó, enyhe tájék...
Nem az a nap süt már erre,
Az ég boltja nem olyan kék.

Nyelvemet itt már nem értik,
Én sem értem ezt a nyelvet;
Szívhe' szólóbb, édesebb nyelv
Zeng az eke szarva mellett.

Didereg itt az én lelkem,
Ez a szegény árva fecske.
És hazaszáll melegedni
Szép virágos napkeletre.